

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 494. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760041136/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

De synes ikke at være rigtig tilfreds, Hr. Kaptejn? sagde Overgaard frittende elskværdig. De savner maaske den rette Aand – finder det maaske lidt kunstigt, hvad?

Den gamle Soldats firkantede Skikkelse strammede sig op; Lampernes røde Skær spillede i Brillerglassene: Jeg siger, Ho'det ivejret – se ligeud! Naar det engang kommer, saa kommer det – og saa er vi alle Mand paa Pletten, min unge Herre! sagde han.

Jeg er bange for – svarede Overgaard med sammenknebnede Øjne – at vi alle er der paa Pletten – liggende forstaar sig!

Kaptejnen saa' paa Overgaard, dernæst ud til Siden, hvor unge Mennesker med Salonbosser skod til en Ørn med en Skive i Maven, dernæst op i de mørke Træers Lov, hvor Skæret fra Lampene flakkede fra Gren til Kvist og omsider slugtes som af en Afgrund saa gav Kaptejnen Gerhard et kort Nik og gik sin Vej.

Var det dog ikke Synd? sagde Anna Funch mildt bebrejdende til Overgaard. Manden dér gik jo i sin gode Tro – og det er her vel mange, som gør!

Jaguaren viste Tænder. Overgaard gav sig til at tale højt: dette var ikke en Folkesag, men en Regeringsforanstaltning – ikke et umiddelbart Udslag af nogensomhelst »Aand«, men blot og bar Politik – Regeringspolitik! –

Militarismens Aand! sagde Jaguaren.

Nogle Forbigaaende standsede og hyssede. Overgaard saa' sig udfordrende omkring. Gerhard sagde til ham: husk Du har Damer med! Jaguaren lo, Anna Funch saa' provende misbilligende paa Gerhard.

Hvordan er det Du ser ud iaften? er Du bange, Gerhard? spurgte Overgaard.

Maaske jeg er bange for mig selv! svarede Gerhard og trak paa Ordene. I Mundhuggeri vil jeg ikke der er en hel Del Humbug i alt dette – men der er *Noget*, forekommer det mig, som Du er for bornært eller for halsstarrig til at kunne se!

Og han fjærmede sig.

Drev omkring paa maa og faa, mellem Mennesker, forbi oplyste Bazarbutiker med nydelige Damer, forbi Drikketeltene, hvor

man var særlig patriotisk: Man burde kaste sig ind i det – tænkte han – blive begejstret, være begejstret – rive med sig! Der er – som jeg sagde – Noget deri, noget bagved og over dette – men som blot bliver forfladet, forjasket paa denne Maade. Aa, var det store Øjeblik der – det, som *maa* komme! hvor man kunde falde med Ære – lære dem at falde med Ære! Den værste Død af alle er dog at lade sig trampe ihjel af Gæs!

Og som han lod sine Øjne løbe langs Rækkerne af de kulørte Lamper, opdagede han en Mand – en Skikkelse, som han flere Gange glimtvis havde set – en besynderlig lang, mager Mand, hvis Hoved syntes med et højt, stift Halsbind ligesom limet fast paa Kroppen. Og dette Hoved havde et skægløst, udtæret Ansigt, der smilede – smilede uhyggeligt i Lampernes grønne eller gullige Skær, medens Skikkelsen skød de kantede Skuldre ivejret og vrikkede med Hovedet i Takt – naar en patriotisk Sang eller et Udraab ret skar igennem.

Gerhard studsede: hvad har den Mand at bestille? – er han Lampist? – hvorfor lusker han frem og tilbage og kigger paa Transparenternes Gud og Konge og Fædreland? Se, han griner jo formelig – som var han den levende Død!

Gerhard gøs uvilkaarligt, lukkede Øjnene, og forestillede sig alle disse skikkelige Mennesker her stillet Ansigt til Ansigt med den store Afgørelse. Forsvar – Krig – Dræbning!

Mon Festkomiteen har tænkt derpaa?

Festkomiteen sad i et Drikketelt, hvor Gerhard traadte ind. Nogle af Herreerne var naive, følsomme Gemytter; andre var mere professionelle Forsvarsvenner; de drak alle godt – nogle Du's – klinkede – sang – holdt Taler Gerhard skulde have et Glas med; han blev bænket i Kredsen ved Bordet det var ham noget nær ligegyldigt, hvad han foretog sig; hans Indre var fyldt af Bitterhed og Vemod saa fyldte han yderligere paa med Champagne.

Ved et andet Bord sad et Selskab af yngre Mænd, Lieutenant Norden og hans Kammerater, civilklædte. Ogsaa de drak og var højrostede. Lieutenant Norden vendte Ryggen halvt til Gerhard